

บทที่ 5

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการศึกษา

การศึกษาเรื่องประสิทธิภาพการทำงานล่วงเวลาของพนักงานฝ่ายผลิตบริษัท ไนซ์ แอปพารเอล จำกัด โดยศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของพนักงานฝ่ายผลิตช่วงที่มีการทำงานล่วงเวลา และช่วงที่มีการทำงานปกติของพนักงาน ตัวเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการผลิตของพนักงาน คือ ผลผลิตเฉลี่ยและผลผลิตที่เสียหายจากการผลิตเฉลี่ย และใช้ข้อมูลปฐมภูมิในลักษณะข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้จากการสอบถามพนักงานในฝ่ายผลิตแผนกเย็บ 4 แผนก คือ แผนกNAC 1A แผนก TOGASHI B แผนกNAC 5 และแผนก NAC 2A ตั้งแต่วันที่ 16 มิถุนายน- 16 สิงหาคม 2551 โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบประสิทธิภาพของพนักงานและหาปริมาณชิ้นงานที่เสียหายระหว่างการผลิต พร้อมทั้งคำนวณหาร้อยละการสูญเสียประสิทธิภาพเมื่อมีการทำงานล่วงเวลา

จากการเก็บข้อมูลพนักงานเย็บทั้ง 15 หมวด จาก 4 แผนก มีผลการศึกษาดังนี้

ปกติการผลิตของบริษัทขึ้นอยู่กับคำสั่งซื้อ(ออเดอร์)จากลูกค้าและบริษัทมีหน้าที่จัดหาวัตถุดิบมาทำการผลิตตามความต้องการของลูกค้า การผลิตของบริษัทส่วนใหญ่จะผลิตเสื้อผ้ากีฬา ทุกแผนกมีการใช้จำนวนวันในการผลิตเท่ากัน คือ 51 วัน โดยจำนวนวันที่ใช้ในการทำงานปกติจะน้อยกว่าจำนวนวันที่มีการทำงานล่วงเวลา หากเปรียบเทียบปริมาณผลผลิตของพนักงานกับจำนวนวันที่ใช้ในการทำงานภายในแผนกเดียวกันที่มีลักษณะการทำงานใกล้เคียงกัน พบว่า โดยส่วนใหญ่หมวดที่มีวันทำงานล่วงเวลามาก โดยเฉพาะการทำงาน 10 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 11 ชั่วโมง จะมีปริมาณผลผลิตรวมน้อย แต่ในขณะเดียวกันจำนวนผลผลิตก็ถูกกำหนดด้วยจำนวนพนักงานที่ใช้ในการผลิตของแต่ละหมวด นั่นคือ ในหมวดผลิตจะมีปริมาณผลผลิตต่ำถ้าหากมีการใช้พนักงานในการผลิตน้อยและมีจำนวนวันในการทำงานล่วงเวลามาก แต่มี 2 หมวด คือ หมวด TO.7A และหมวด 8 ที่มีปริมาณการผลิตเฉลี่ยน้อยแต่ใช้พนักงานในการผลิตเฉลี่ยมากที่สุด เมื่อเทียบกับหมวดอื่นภายในแผนกเดียวกัน

ส่วนการเปรียบเทียบจำนวนพนักงานเทียบกับจำนวนผลผลิต วันที่มีการทำงานล่วงเวลา 10 ชั่วโมง แต่ไม่เกิน 11 ชั่วโมง มีการใช้พนักงานเพิ่มขึ้นจากวันที่มีการทำงานทำงาน 8 ชั่วโมง ร้อยละ

1.16 แต่ผลผลิตเฉลี่ยที่ได้มีค่าเท่ากัน และมีของเสียจากการผลิตเพิ่มขึ้นร้อยละ 12 ส่วนวันที่มีการทำงานล่วงเวลา 12 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 13 ชั่วโมง เทียบกับวันที่มีการทำงานทำงาน 8 ชั่วโมง พบว่า มีการใช้พนักงานเฉลี่ยลดลงร้อยละ 1.24 แต่มีผลผลิตเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 83 และของเสียเฉลี่ยจากการผลิตมีการเพิ่มสูงขึ้นมากกว่าปริมาณผลผลิตเฉลี่ยคือร้อยละ 84

หากดูจากผลผลิตเฉลี่ยต่อชั่วโมงวันที่มีการทำงานล่วงเวลา 10 ชั่วโมง แต่ไม่เกิน 11 ชั่วโมง มีผลผลิตเฉลี่ยลดลงจากวันที่มีการทำงานทำงาน 8 ชั่วโมง ร้อยละ 27 เมื่อดูของเสียที่เกิดจากการผลิต มี 9 หมวด ที่มีของเสียเท่ากันหรือเพิ่มขึ้น และมี 6 หมวด ที่มีของเสียจากการผลิตลดลง ส่วนวันที่มีการทำงานล่วงเวลา 12 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 13 ชั่วโมง พบว่า มีลักษณะการทำงานแค่ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งสั้นๆ ไม่ต่อเนื่องยาวนาน ทำให้ทั้งผลผลิตเฉลี่ยและของเสียเฉลี่ยที่เกิดจากการผลิตต่างก็มีสัดส่วนที่เพิ่มสูงขึ้นตามลำดับ ดังนั้นการเปรียบเทียบประสิทธิภาพจากผลผลิตเฉลี่ยต่อชั่วโมงของพนักงานกับของเสียที่เกิดจากการผลิตจะเห็นว่า การทำงานในช่วง 10 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 12 ชั่วโมงนั้น พนักงานไม่มีประสิทธิภาพเลยถ้าเทียบกับการทำงาน 8 ชั่วโมง เพราะว่าผลผลิตมีแนวโน้มที่จะลดลง แต่ของเสียจากการผลิตกลับเพิ่มสูงขึ้น

วิกฤติเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในช่วงปี 2551 ทำให้อุตสาหกรรมสิ่งทอของไทยต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์การค้าโลกที่เปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะการแข่งขันทางการค้าที่มีความรุนแรงมากขึ้น ทั้งยังต้องเผชิญกับการลดโควตาการนำเข้าของต่างประเทศ อาจทำให้ประเทศไทยต้องสูญเสียส่วนแบ่งทางการตลาดให้กับประเทศคู่แข่งที่ได้เปรียบด้านต้นทุนแรงงาน บริษัท ไนซ์ แอพพาวเรล จำกัด เป็นบริษัทตัดเย็บเสื้อผ้าที่เป็นการผลิตแบบรับจ้างผลิต (EOM) โดยรับออเดอร์จากลูกค้าชาวตะวันตกและตัดเย็บตามความต้องการของลูกค้า บริษัทมีการผลิตโดยใช้รูปแบบการส่งงานแบบไหลขึ้นเดียว ซึ่งเป็นการส่งชิ้นงานภายในหมวดแบบขึ้นต่อชิ้น ทำให้มีการเร่งการผลิตอยู่ตลอดเวลา และเป็นการผลิตแบบใช้แรงงานสูง การผลิตลักษณะนี้นั้นการผลิตในเชิงปริมาณเป็นหลักแต่ก็ไม่ได้ละเลยการผลิตในเชิงคุณภาพเพราะยังมีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และปรับปรุงระบบการจัดการ

ในช่วงที่เกิดวิกฤติเศรษฐกิจแม้จะไม่มีมีการยกเลิกยอดคำสั่งซื้อจากต่างประเทศแต่ก็มีการขยายตัวที่ลดลง บริษัทจะไม่พยายามขยายกำลังการผลิตแต่จะเพิ่มการทำงานล่วงเวลาแทนการคัดเลือกพนักงานใหม่ และเป็นการเร่งการผลิตให้ทันกำหนดการส่งมอบสินค้า เมื่อมีการทำงานล่วงเวลาแม้ว่าจะสามารถผลิตได้เพิ่มขึ้นตามเป้าหมายเพราะได้เปรียบในเรื่องของเวลาการทำงานที่มากกว่า แต่การทำงานที่ต่อเนื่องยาวนานจะส่งผลต่อคุณภาพของงานและประสิทธิภาพที่ลดลงของแรงงาน การทำงานล่วงเวลานั้นแม้จะเป็นการยืดหยุ่นสำหรับบริษัท แต่ก็มีต้นทุนค่าจ้างแรงงานสูงตามด้วย

การที่บริษัทมีการใช้แรงงานในการผลิตเป็นหลัก และมีลักษณะการทำงานแบบสายพานการผลิต ความเหนื่อยล้าที่เกิดจากการผลิตทั้งทางร่างกายและจิตใจ ทำให้ปริมาณผลผลิตที่ได้ต่อชั่วโมงนั้นมีค่าลดลง แต่ของเสียที่เกิดจากการผลิตกลับมีแนวโน้มสูงขึ้น นั้นแสดงให้เห็นว่า การทำงานล่วงเวลาที่ติดต่อกันทำให้มีการสูญเสียประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ส่วนระบบการทำงานแบบสายพานการผลิตแม้จะมีการส่งต่องานแบบขึ้นต่อขึ้น แต่การนั่งเย็บประกอบชิ้นงานเป็นเวลานานทำให้เกิดอาการปวดเมื่อยส่งผลกระทบต่อร่างกาย การใช้สายตาเพ่งมองชิ้นงานเป็นเวลานานอาจทำให้ตาพร่ามัว อาจทำให้เกิดอุบัติเหตุต่างๆตามมา

5.2 ข้อเสนอแนะ

1. ลักษณะการทำงานและปริมาณงานที่ได้จากการทำงานล่วงเวลาของแต่ละอุตสาหกรรมมีความแตกต่างและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอด จึงควรที่จะมีการเก็บรวบรวมข้อมูลและสถิติอุตสาหกรรมต่างๆ ให้เป็นข้อมูลปัจจุบัน เพื่อจะใช้เป็นประโยชน์ในการศึกษาและอ้างอิงต่อไป

2. ควรมีการศึกษาผลกระทบที่เกิดจากการทำงานล่วงเวลาร่วมด้วย เช่น ผลกระทบจากการสูญเสียประสิทธิภาพที่คิดเฉลี่ยต่อวันเมื่อมีการทำงานล่วงเวลา ผลกระทบที่เกิดทางด้านค่าจ้างแรงงานและชั่วโมงการทำงานที่ต้องสูญเสียไปเมื่อเทียบกับปริมาณผลผลิตที่สามารถผลิตได้

3. ควรทำการศึกษาประสิทธิภาพของการทำงานล่วงเวลาและการทำงานปกติในระยะเวลาการทำงานที่ต่างกัน เช่น ศึกษาการทำงานแบบเป็นช่วง คือ การทำงานล่วงเวลาติดต่อกันสลับกับการทำงานปกติ หรือมีการทำงานล่วงเวลาทุกวันติดต่อกัน โดยทำงาน 6 วันต่อสัปดาห์ และทำการเปรียบเทียบระหว่างผลผลิตที่ได้ในช่วงที่มีการทำงานปกติกับผลผลิตที่ได้หลังจากเลยช่วงเวลาการทำงานปกติ 8 ชั่วโมงไปแล้ว

4. การปล่อยให้พนักงานมีเวลาพักผ่อนที่เพียงพอเพิ่มขึ้นก่อนเริ่มทำงานล่วงเวลา อาจจะช่วยให้นักงานทำงานได้ดีขึ้น มีความรอบคอบและมีสมาธิในการทำงาน ทำให้สามารถผลิตสินค้าได้เพิ่มขึ้น